

ପବନ କୁମାର

ବନାମ

ହରିୟାଶା ରାଜ୍ୟ

ମାର୍ଚ୍ଚ 13, 2001

[ୟୁ.ସି. ବାନାର୍ଜୀ ଏବଂ କେ.ଜି. ବାଲକୃଷ୍ଣନ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିସ୍ବୟ]

ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ, 1882:

ଆତ୍ମହତ୍ୟା - ବିବାହିତ ମହିଳାଙ୍କ ଦ୍ବାରା - ଏହାକୁ ଉତ୍ସୁକାଇବା - ଅନୁମାନ - ଯୌତୁକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା -
ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା: ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କ ମୃତ-ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁରତା କରିଥିଲା - ତେଣୁ, ଉକ୍ତ
ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଅନୁମାନ କରିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପାଇଁ ଉତ୍ସୁକାଇଥିଲା
- ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860, ଧାରା 306, 498-A, 201 ଏବଂ 193 /

ଫୌଜଦାରୀ ବିଚାର:

ପାରିପାର୍ଶ୍ବିକ ପ୍ରମାଣ - ଆଧାରରେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ - ଯଥାର୍ଥତା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା: ଘଟଣାକ୍ରମ ଏପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଶୃଙ୍ଖଳାର ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ଏଥିରୁ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ରହିବ ନାହିଁ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ବାରା
କରାଯାଇଛି - ଯଦିଓ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ସଂଯୋଗ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ
ସଂଯୋଗ ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୃଷ୍ଠଭାଗରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦେଖାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, କାରଣ କିଛି ସଂଯୋଗ ପ୍ରମାଣିତ
ତଥ୍ୟରୁ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ - ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେହ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ -
ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଇଟି ନିଷ୍ପତ୍ତି ସମ୍ଭବ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଅପିଲକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ବାରା ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 206, 498-A,
201 ଏବଂ 193 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି
ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାଏମ ରଖିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅପିଲ ।

ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଅନୁଯାୟୀ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପତ୍ନୀ ବାରମ୍ବାର ଯୌତୁକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଶିକାର
ହୋଇଥିଲେ, ଯାହାର ଫଳସ୍ବରୂପ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତିକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ରହିଥିଲା । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଦିନରେ,
ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପତ୍ନୀ ତାଙ୍କ ରୋଷେଇ ଘରେ ପୋଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଏବଂ ସହକାରୀ
ଆରକ୍ଷୀ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ
ଅଗ୍ନିକାଣ୍ଡ ପାଇଁ କେହି ଦାୟୀ ନଥିଲେ, ଯାହା ଆକସ୍ମିକ ଥିଲା । ତେବେ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉକ୍ତ
ନ୍ୟାୟାଳୟ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପାଇଁ
ଉତ୍ସୁକାଇବା ଅଭିଯୋଗରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ନିଜେ କୌଣସି ଆତ୍ମହତ୍ୟା ମୃତ୍ୟୁକୁ ଖଣ୍ଡନ କରେ କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ଘଟଣାକୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ, ଯାହାର ପରିଣାମରେ ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା ।

ଏହି ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.1.** ପରିସ୍ଥିତିଜନିତ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଆଧାରରେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ସଫଳତା ଘଟଣାର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଉପଲବ୍ଧତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ରହିବ ନାହିଁ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ହିଁ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଘଟଣାମାଳାର ଶୃଙ୍ଖଳରେ କୌଣସି ସଂଯୋଗ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଯୋଗ ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୃଷ୍ଠଭାଗରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, କାରଣ ଏହି ସଂକଯୋଗମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ପ୍ରମାଣିତ ତଥ୍ୟରୁ ମାତ୍ର ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ । ତଥାପି, କୌଣସି ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ପ୍ରମାଣ ବିନା ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେହର ପରିସ୍ଥିତି ଦୃଢ଼ବିଧାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ହିଁ ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାରେ ବହୁତ ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଦୁଇଟି ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧତା ଉପରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ଏକ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଯୁ.ପି. ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଅଶୋକ କୁମାର ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ, ଏ.ଆଇ.ଆର୍. (1992) ଏସ୍.ସି. 840, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

1.1. ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ, ଯାହାକୁ ପରିସ୍ଥିତିଜନିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦୋଷ ସମ୍ପର୍କରେ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ଉଚିତ୍, ଯେଉଁ ଦୋଷସୂଚକ ତଥ୍ୟ ଓ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦୋଷ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ନୁହେଁ ।

ବଲ୍‌ଫିନ୍‌ର ସିଂହ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, AIR (1987) SC 350 ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଗଲା ।

2.1. ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟର ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ, 1882 ର ଧାରା 113-A ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରେ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 498-A ରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କର ତାଙ୍କ ମୃତ-ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଷ୍ଠୁରତା ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ କରାଯାଇଛି ।

2.2. ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ କେବଳ ପୋଡ଼ି ଯାଇଥିବା ଆଘାତ ଯୋଗୁଁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଆଘାତର ପ୍ରକୃତିକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ ଏବଂ ଯେହେତୁ କେହି ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅସ୍ଵୀକାର କରିପାରିବେ

ନାହିଁ, ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ନଥିବେ ଉପଲବ୍ଧ ପରିସ୍ଥିତି ଆଧାରରେ ଏବଂ ଆଇନଗତ ଅନୁମାନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ମତାମତକୁ ସହମତି ପ୍ରଦାନ ନକରି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ପରିସ୍ଥିତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଜଣେ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ଏକ ଉତ୍ସୁକାଭାବୀ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରେ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତ କାରଣରୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ବାହଦିନ୍ଦର ସିଂହ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, AIR (1996) SC 607; ଲଖଜିତ ସିଂହ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ, [1994] Supp. 1 SCC 173; ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଗୁରୁଦୀପ ସିଂହ, [1996] 7 SCC 163 ଏବଂ ଶରଦ ବିର୍ଯ୍ୟଚାନ୍ଦ ସାରଦା ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ, [1984] 4 SCC 116, ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲିୟ ଷ୍ଟେଟ୍ରାୟକାରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 1386/1999 ।

Crl. A. ସଂଖ୍ୟା 184-SB/87ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 21.5.99 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍.କେ. ଜୈନ, ସୁଶୀଳ କୁମାର, ସଞ୍ଜୀବ ସଚଦେବ ଏବଂ ସଞ୍ଜୟ ଜୈନ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଶ୍ରୀ ମୋନିକା ବଲହାରା, ଏସ୍.ଆର୍. ଶର୍ମା, ଭି. ସୁଧୀର ଏବଂ ମହାବୀର ସିଂହ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବାନାର୍ଜୀ । ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 306, 498A, 201 ଏବଂ 193 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତି, କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଦ୍ଵାରା ସଂହିତାର ଧାରା 306 ଏବଂ 498(A) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଛଅ ବର୍ଷ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଦିଓ ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1, ପଞ୍ଜନ କୁମାରଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଉଭୟ ଗଣନା ଅଧୀନରେ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ଯଥାକ୍ରମେ ଛଅ ମାସକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ସେହି ଖାରଜ ଆଦେଶ ଯାହାକୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ଵାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଏହି ଅପିଲରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଆଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ୍ୟ ଯେ ସମଗ୍ର ମାମଲାଟି ପରିସ୍ଥିତିଜନିତ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତେବେ ନଥିବେ ଏକ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ, ଏହି ରାୟରେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆଲୋଚନା କରାଯିବ । ସଂଯୋଗବଶତଃ ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ସଫଳତା ଘଟଣାର ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଉପଲବ୍ଧତା

ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି କରାଯାଇଥିବ ବୋଲି ଉପସଂହାର ନେବା ପାଇଁ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଛାଡ଼ି ଦେବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ପାଇଁ ଘଟଣାମାଳାର ଶୃଙ୍ଖଳାରେ କୌଣସି ଖାଲି ସଂଯୋଗ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଯୋଗ ପ୍ରମାଣରେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, କାରଣ ଏହାର କିଛି ସଂଯୋଗ ପ୍ରମାଣିତ ତଥ୍ୟରୁ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ । ତଥାପି, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦାୟକ ପ୍ରମାଣ ବିନା ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେହର ପରିସ୍ଥିତି ଦୋଷସିଦ୍ଧିକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାରେ ବିଶେଷ ସାବଧାନତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଦୁଇଟି ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଉପଲବ୍ଧତା ଉପରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ଗୋଟିଏକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଇନ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି, ତେଣୁ ଆମକୁ ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ଅଧିକ ବିସ୍ତାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ *ୟୁପି ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଅଶୋକ କୁମାର ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ*, AIR (1992) SC 840 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ବ୍ୟତୀତ, ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରକାଶିତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 9 ରେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଛନ୍ତି:-

“ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅନେକ ଥର ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣକୁ ଚର୍ଚ୍ଚନା କରିବା ସମୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯଦି ଶୃଙ୍ଖଳର ସମସ୍ତ ସଂଯୋଗ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦୋଷକୁ ଇଙ୍ଗିତ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଛି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁମାନ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ନିକାରାତ୍ମକ ହୋଇପାରେ । ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାରେ ବହୁତ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଯଦି ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣ ଦୁଇଟି ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଏ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏପରି ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟର କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିତ ପ୍ରଭାବ କେବଳ ଦୋଷର ପରିକଳ୍ପନା ସହିତ ସୁସଙ୍ଗତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁମାନକୁ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ପୂରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏହା ଯେତେ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ ଏବଂ କାଳ୍ପନିକ ହେଉନା କାହିଁକି । କିମ୍ବା ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ପ୍ରମାଣକୁ ସାମାନ୍ୟତମ ସନ୍ଦେହରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯିବ, କାରଣ ଯଦି ସନ୍ଦେହ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ନୁହେଁ ତେବେ ଆଇନ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ଅନୁମତି ଦିଏ ।

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ଅନ୍ୟ ଏକ ଦିଗ ହେଉଛି, ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ, ଯାହା ପରିସ୍ଥିତିଗତ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ, ତାହା ଅଭିଯୁକ୍ତର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅପରାଧ ସହ ଅସଙ୍ଗତ ଥିବା

ଦୋଷାରୋପକାରୀ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରୁ ଦୋଷାରୋପକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ଉଚିତ । *ବଲ୍ଲଭିନ୍ଦର ସିଂହ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ*, AIR (1987) SC 350 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟକୁ ସମର୍ଥନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ।

ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ମାମଲା ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ସୁଦର୍ଶନ କୁମାରଙ୍କ ଉତ୍ତରୀ ଏକତା, ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ପଞ୍ଚନ କୁମାରଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ବିବାହର ଚାରି ମାସ ପରେ, ଏକତା ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀ ପଞ୍ଚନ କୁମାରଙ୍କ ସହ ସୁଦର୍ଶନ କୁମାରଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ପଞ୍ଚନ କୁମାର, ତାଙ୍କ ବାପା ଏବଂ ମାଆଙ୍କ ଦ୍ବାରା 10,000 ଟଙ୍କା ଦାବି କରାଯାଉଛି । ସୁଦର୍ଶନ ଏହାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଦୁଇ ଦିନ ପରେ ସେହି ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ, ତିନି ଦିନ ପରେ ସୁଦର୍ଶନ ଜଣେ ଜଗପାଲ ସାଇନିଙ୍କ ସହ ଶାହବାଦରେ ଥିବା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ କୌଶଲ୍ୟା ଦେବୀଙ୍କୁ 10,000 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ପ୍ରାୟ ଏକ ବର୍ଷ ପରେ, ଏକତା ପୁଣି ସୁଦର୍ଶନଙ୍କ ଘରକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଭିଯୋଗ ନେଇ ଆସିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀ ଏବଂ ଶ୍ବଶୁର ଶାଶୁ ତାଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ପାଇଁ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ସମୟରେ, ସେ ସୁଦର୍ଶନଙ୍କ ଘରେ ଆଠ ମାସ ରହିଥିଲେ ଏବଂ କ୍ରମାଗତ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଏବଂ ମାଡ଼ କାରଣରୁ ଆଉ ଫେରିବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ପ୍ରକୃତ କଥା ହେଉଛି, ହତାଶା ସହିତ ବିରକ୍ତ ହେବାର ଏକ ଭାବନା ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କବଳିତ କରିଦେଇଥିଲା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ଏକ ପଞ୍ଚାୟତ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗ୍ରାମ ପଞ୍ଚାୟତ ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ, ସୁଦର୍ଶନ ପଠାଇବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ରାମ ଆସ୍ରାଙ୍କ ସହ ଏକତାଙ୍କୁ ଶାହବାଦରେ ଥିବା ତାଙ୍କ ଶ୍ବଶୁର ଘରକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ତଥାପି, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯୌତୁକ ପାଇଁ ଏକତାଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ଜାରି ରଖୁଥିଲେ । ସୁଦର୍ଶନ ଯେତେବେଳେ ଏକତାଙ୍କୁ ଶାହବାଦରେ ଭେଟିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ (ଏକତା) କରେରା ଖୁର୍ଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ସେ ଏହି ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଜାଣିପାରିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ମାମଲା ଯେ ଘଟଣାର ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ମାସ ପୂର୍ବରୁ ସୁଦର୍ଶନ ନିଜ ପାଇଁ ଏକ ମାରୁତି ଭ୍ୟାନ୍ ବୁକ୍ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ-ପବନ କୁମାର ଏହା ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ । ସେ ସୁଦର୍ଶନଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ଭ୍ୟାନ୍ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉ ନଚେତ୍ ସେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଭ୍ୟାନ୍ ବୁକ୍ କରନ୍ତୁ । ତେବେ ସୁଦର୍ଶନ ଏହି ଦାବି ମାନିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହାର ପରିଣାମ ଭଲ ହେବନି ବୋଲି ଧାରଣା ଦେଇ ପବନ କୁମାର ଫେରିଗଲେ । 17.9.1985 ରେ, ସୁଦର୍ଶନ ଏକ ଟେଲିଫୋନ୍ ବାର୍ତ୍ତା ପାଇଥିଲେ ଯେ ଏକତା ଜଳି ଯାଇଛି । ଡକ୍ଟର କ୍ରିଷ୍ଣନ ଲାଲ, ଶାମ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଏକତାଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ସହ ସୁଦର୍ଶନ ଶାହବାଦ ଯାଇଥିଲେ । ଶାହବାଦରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ସେମାନେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଏକତାଙ୍କୁ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ପି.ଜି.ଆଇ., ଚଣ୍ଡିଗଡ଼କୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ସୁଦର୍ଶନ ତାଙ୍କ ସାଥୀମାନଙ୍କ ସହିତ ପି.ଜି.ଆଇ., ଚଣ୍ଡିଗଡ଼ରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଏବଂ ଦେଖିଲେ ଯେ ଏକତା ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିସାରିଥିଲେ । ସେ ମୃତଦେହକୁ ନେଇ ଶାହବାଦକୁ ଆଣିଥିଲେ ଏବଂ ପୋଲିସ ନିକଟରେ ଏକ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏ.ଏସ୍.ଆଇ. ଫତେହ ସିଂହ ଏହି ବିବରଣୀ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ମାମଲାର ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ସେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ସେହି

ସମୟରେ ଘରର ରୋଷେଇ ଘର ବନ୍ଦ ଥିଲା ଏବଂ ଜଣେ ଏ.ଏସ୍.ଆଇ. କୁ ପହଞ୍ଚି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତଦନ୍ତ ବିବରଣୀ ସହିତ ମୃତଦେହକୁ ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ପରଦିନ ମଧୁବନସ୍ଥିତ ଫରେନ୍ସିକ ସାଇନ୍ସ ଲାବୋରେଟୋରୀରୁ ଡକ୍ଟରାୟାଲ୍‌ସ୍ ଦଳ ଦ୍ଵାରା ଘଟଣାସ୍ଥଳ ଏବଂ ମୃତଦେହକୁ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, ଏ.ଏସ୍.ଆଇ. ନିଜେ ଘଟଣାସ୍ଥଳ ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏକ ମୋଟାମୋଟି ସ୍ଥାନ ମାନଚିତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ସେ କେତେକ ଜିନିଷକୁ ନିଜ କବଜାକୁ ନେଇଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସିଲ୍ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ବୟାନ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଗିରଫ କରାଯାଇଥିଲା । ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହେବା ପରେ ଚାଲାଣ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ମାମଲାଟି ଦୌରା ଅଦାଲତକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ବିଦ୍ଵାନ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତି ଏହାର ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉପରୋକ୍ତ ଦଣ୍ଡାଦେଶ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଘଟଣାକ୍ରମେ, ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ଦିଆଯାଇଛି ଏହା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ଯେ ଏକତା ଆତ୍ମହତ୍ୟା ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଏକତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆରକ୍ଷୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ଉପରେ ଦୃଢ଼ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା । ଯଦିଓ, ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ଏକ ତିଆରି କରାଯାଇଥିବା ଦଲିଲ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ଏବଂ ଯେଉଁଥିରେ ଏହା ଲେଖାଯାଇଛି ସେହି କାଗଜର ମୂଲ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ମନେ କରାଯାଉଛି । ତେବେ ନିମ୍ନରେ ଏହି କ୍ଷୟକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି:

"ମୁଁ ପ୍ରାୟ 4 ରୁ 5 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଶାହାବାଦର ସୈନ୍ଦା ମହଲାର ବାସିନ୍ଦା ପବନ କୁମାର, ପିତା - ରାମ ଆସରା, ଜାତି - ଅରୋରାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲି । ମୋ ସ୍ଵାମୀ ଜଣେ କପଡ଼ା ବ୍ୟବସାୟୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦୋକାନ ଶାହାବାଦର ମୁଖ୍ୟ ବଜାରରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଆମେ ଆମର ଶ୍ଵଶୁର-ଶାଶୁଙ୍କ ସହ ଏକାଠି ରହୁ । ଆଜି ସକାଳ ପ୍ରାୟ 8ଟା 30 ମିନିଟ୍ ସମୟରେ ମୋ ସ୍ଵାମୀ ଏବଂ ଶ୍ଵଶୁର ରାମ ଆସ୍ରା ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ସାରିଥିଲେ ଏବଂ ମୋ ଶ୍ଵଶୁର ଶ୍ରୀମତୀ କୌଶଲ୍ୟା ଦେବୀ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ଘରକୁ ଭେଟିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ମୁଁ ଘରେ ଏକୁଟିଆ ଥିଲି । ଆଜି ସକାଳ ପ୍ରାୟ 10ଟା ବେଳେ ମୁଁ ରୋଷେଇ ଘରେ ଏକ ଷ୍ଟୋଭରେ କ୍ଷୀର ପୁଟାଇଲି, ଷ୍ଟୋଭରୁ କିରୋସିନ୍ ତେଲ ସରିଯାଇଥିଲା । ଷ୍ଟୋଭରେ ଭର୍ତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ରୋଷେଇ ଘରେ ଥିବା ଏକ କିରୋସିନ୍ ତେଲ ବୋତଲ ମୁଁ ନେଇଥିଲି । ତା'ପରେ ସେହି କିରୋସିନ୍ ତେଲ ବୋତଲଟି ମୋ ହାତରୁ ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ବୋତଲରୁ କିରୋସିନ୍ ତେଲ ମୋ କପଡ଼ା ଉପରେ ଏବଂ ଜଳୁଥିବା ଷ୍ଟୋଭ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା, ତେଣୁ ମୋ କପଡ଼ାରେ ନିଆଁ ଲାଗିବା କାରଣରୁ ମୁଁ ଚିତ୍କାର କରିଥିଲି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଅନେକ ଲୋକ ଏବଂ ମହିଳା ଘଟଣାସ୍ଥଳକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ମୋ ପୋଷାକ ଓ ଶରୀରରୁ ନିଆଁ ଲିଭାଇଲେ । ପରେ ମୋ ସ୍ଵାମୀ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ମୋତେ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଶାହାବାଦର ସିଭିଲ୍ ହସ୍ପିଟାଲକୁ ଅଣାଯାଇଥିଲା । କିରୋସିନ୍ ବୋତଲ ଭାଙ୍ଗିଯିବାରୁ ଏହି

ନିଆଁ ଲାଗିଯାଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଦୋଷ ନାହିଁ । ଏହି ନିଆଁ ସଂଯୋଗବଶତଃ ଜଳିଥିଲା ଏବଂ ମୋ ଉପରେ କେହି ନିଆଁ ଲଗାଇ ନ ଥିଲେ । ବୟାନ ଶୁଣିଲୁ ଏବଂ ଏହା ଠିକ୍ ଅଟେ ।

ପ୍ରମାଣିକରଣ

ଏଲ.ଟି.ଆଇ.

ଏକତା ରାଣୀ

ସ୍ୱାକ୍ଷର - ଅରୁଣ କୁମାର, ଏ.ଏସ୍.ଆଇ.,

ସ୍ୱାମୀ - ପଞ୍ଚନ କୁମାର

ଥାନା - ଶାହାବାଦ

17.9.85”

ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୁଶୀଳ କୁମାର ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାରଧୀନ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି ଯେ ଏକତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ମୃତ୍ୟୁ ନା ଆତ୍ମହତ୍ୟା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ? ଏହା ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଯେ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ମୃତ୍ୟୁ ମାମଲାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ସୁକାଇବା ଅଭିଯୋଗରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଧାରରେ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 1 କି ଅପିଲ ଖାରଜ ହୋଇଥିବାବେଳେ ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଏହା ବରଂ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ନିଜେ କୌଣସି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ଘଟଣା ଯାହା ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇଛି ବୋଲି ଦର୍ଶାଉଛି । ଏହି ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀକୁ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରଣ ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ମନେ କରିଥିଲେ ଯେ, ଏହା ଯେଉଁ କାଗଜରେ ଲେଖାଯାଇଛି ସେହି କାଗଜର ମୂଲ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ନାହିଁ । ତଥାପି, ବିଶେଷତ୍ୱଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଏପରି ଉପାୟ ଯାହାକୁ ସହଜରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ । ଷ୍ଟୋଭରେ ଥିବା କିରୋସିନି ଶେଷ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ଅଧିକ କିରୋସିନି ଭର୍ତ୍ତି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଏକ ବୋତଲ ନିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଭୁଲବଶତଃ ଖସି ପଡ଼ି ଭାଙ୍ଗିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଷ୍ଟୋଭରେ କୌଣସି କିରୋସିନି ନଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଅଣଦେଖା କରାଯାଇଛି, କାରଣ କିରୋସିନି ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଜଳିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ନିଆଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନିର୍ବାପିତ ହେବ । ଏପରି ନିର୍ବାପନର ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ, କିରୋସିନିକୁ ଜଳାଇବା ପାଇଁ ଦିଆଯିଲା କାଠିର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିବ, କାରଣ ଏଠାରେ ସ୍ୱୟଂଚାଳିତ ଭାବେ ନିଆଁ ଜଳିବାର କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ, ଏକତା ପୋଡ଼ି ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଆକସ୍ମିକ ଏବଂ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ନୁହେଁ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ତେବେ, ଏହି ଆଧାର ଉପରେ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟି ନଥାନ୍ତା ଏବଂ ଏହା ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ଘୋଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରମାଣ ଅଟେ ।

ବରିଷ୍ଠ ବିଜ୍ଞାନଗତ ଅଧିକାରୀ ଶ୍ରୀ ଜେ.ଏଲ୍. ଗୌର (ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2)ଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଦୃଢ଼ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି, ଯିଏ ଏହି ମାମଲାରେ କୌଣସି ଆକସ୍ମିକ ପୋଡ଼ାଜଳା ଆଘାତକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ । ଶରୀରର ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପରେ ଦେଖାଗଲା ଯେ ମୁଣ୍ଡର କିଛି ଅଂଶ, ମୁଣ୍ଡର ଆଖିର ଉପର ଭାଗରେ ଥିବା କେଶ, ଆଖିପତା ଏବଂ ଜନନେନ୍ଦ୍ରିୟର କେଶ ପୋଡ଼ିଯାଇଥିଲା ଏବଂ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତେବେ, ପାର୍ଶ୍ୱ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡର ପଛ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା କେଶ ଆଘାତରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥିଲା । ପାଦ ଏବଂ ଡାହାଣ ପାଦକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଶରୀର ପ୍ରାୟ ସବୁଆଡ଼େ ଜଳି ଯାଇଥିଲା । ରୋଷେଇ ଘରେ ତିନୋଟି କିରୋସିନ୍ ଷ୍ଟୋଭ ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା, ଦୁଇଟି ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଇନ୍ଦନ ସହିତ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି କୋଠରୀର ଅନ୍ୟ ଏକ କୋଠରୀରେ ଧୂଳି ଜମା ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବ୍ୟବହୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ଯାହା ହେଉ, ଅନ୍ୟ କୋଣରେ ପଡ଼ିଥିବା ତୃତୀୟ ଷ୍ଟୋଭରେ କିରୋସିନ୍‌ର ଗନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା କାଚ ବୋତଲର ଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ରୋଷେଇ ଘରେ କିରୋସିନ୍ ଗନ୍ଧ ବିନା ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା ଏବଂ ବୋତଲର ତଳ ଅଂଶରେ ଫଙ୍ଗସ୍ ପରି ଜମା ଥିଲା ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ବୋତଲଟି ବହୁତ ଦିନ ଧରି କିରୋସିନ୍ ଜାଗା ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର ହେଉନଥିଲା । ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି, ସେଠାରେ ଏକ ଦିଆସିଲି ଖୋଳ ଥିଲା, ଏକ ଭଙ୍ଗା ଦିଆସିଲି ଖୋଳ ଷ୍ଟୋଭରୁ ପ୍ରାୟ ଚାରି ଫୁଟ ଦୂରରେ ଚଟାଣରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ଦିଆସିଲି ଖୋଳରୁ ବ୍ୟବହୃତ ଦିଆସିଲି କାଠି ଷ୍ଟୋଭ ନିକଟରେ ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା । ଦିଆସିଲି ଖୋଳରୁ କିରୋସିନ୍ ଗନ୍ଧ ବାହାରୁଥିଲା । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ମଧ୍ୟ ରୋଷେଇ ଘରେ କୌଣସି କ୍ଷୀର କିମ୍ବା କ୍ଷୀର ପାତ୍ର ଉପଲବ୍ଧ ନଥିବା କଥା କହିଛନ୍ତି । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅନୁସନ୍ଧାନ ହେଉଛି ଯେ ଉଭୟ ଷ୍ଟୋଭ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲା ଏବଂ ଷ୍ଟୋଭର ବାୟୁ ଚାପ ଭାଲଭ୍ ଖୋଲା ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ଏବଂ ଷ୍ଟୋଭ ଟାଙ୍କିର ଡାକ୍ତାଣୀ ଶୁଖିଲା ଏବଂ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ବନ୍ଦ ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 2 ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କୋଠରୀର ଚଟାଣରେ ପଡ଼ିଥିବା ଏକ ଅବ୍ୟବହୃତ କାହାଳି ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ କିରୋସିନ୍ ଗନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଦୌରା ବିଚାରପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ପୋଡ଼ିଯିବା ଆଘାତର ବିଶ୍ୱାସନୀୟତା ଉପରେ କୌଣସି ଆଶ୍ୱା ରଖିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଯଦି ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ଆଘାତକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଏ ଏବଂ ଯାହାକୁ ଆମେ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପରି ଅନୁଭବ କରୁ, ତେବେ ସ୍ପଷ୍ଟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆମ୍ଭଙ୍କ ପୂର୍ବ ହେବ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉତ୍ସୁକାଭାବୀ ସମ୍ପର୍କରେ ଆହୁରି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାଏ । ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 3, ସୁଦର୍ଶନ କୁମାର (ମୃତକଙ୍କ ଭାଇ) ଙ୍କ ପ୍ରମାଣର ବିଶ୍ଳେଷଣ ଏକତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣୁର ଘରେ ଭୋଗିଥିବା ଆଚରଣକୁ ଦର୍ଶାଏ । କିନ୍ତୁ ବେଳେବେଳେ ଟଙ୍କା ଦାବି ଏବଂ ତାହା ପୂରଣ ନହେବା ଫଳରେ ଝିଅ ଏକତାଙ୍କୁ ମାଡ଼ ମରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1985ରେ ସେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଘରକୁ ଏକାକୀ ଫେରି ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଗମନକୁ ଅଭିଯୋଗକାରୀ ନିର୍ଯାତନାର ପରିଣାମ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କୁ ଖରାପ ଅବସ୍ଥାରେ ପକାଇଥିଲା । ନଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ଉପଲବ୍ଧ ଯେ ଏକତା ପ୍ରାୟ 8 ମାସ ଧରି ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ସହିତ ରହିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ପରେ ହିଁ ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଏକତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ନେବାକୁ ଚାହିଁଥିଲେ । ତେବେ, ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଭାଇ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.3 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ

ମନା କରିଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ପରିବାରର ଅନ୍ୟ କିଛି ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଶୁଣୁରଙ୍କ ବୁଝାସୁଝା ଏବଂ ବୋହୂ ପ୍ରତି ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବହାରର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପରେ, ଅଭିଯୋଗକାରୀ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏକତା ଏହିପରି ଶୁଣୁର ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ । ତଥାପି, ଅଧିକ ପ୍ରମାଣରୁ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଆଚରଣଗତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟରେ କୌଣସି ଉନ୍ନତି ହୋଇନାହିଁ ଏବଂ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ କରିନପାରିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଯୌତୁକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅପମାନଜନକ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା । ସଂଯୋଗବଶତଃ, ଉଭୟ ବର ଏବଂ କନ୍ୟାଙ୍କ ପରିବାର ପରସ୍ପର ସହ ସମ୍ପର୍କିତ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଆଧାରରେ ଅପିଲକୁ ସମର୍ଥନ କରି ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଯୌତୁକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା କିମ୍ବା ଏପରିକି କୌଣସି ଅପମାନଜନକ ଭାଷା ବ୍ୟବହାର କରିବା ସମସ୍ତ କଳ୍ପନାର କାଳ୍ପନିକ ଚିତ୍ର ଥିଲା : କିନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଭିନ୍ନ କାହାଣୀ କହେ - ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଏକ ମାରୁତି ଭ୍ୟାନ୍ ବୁକ୍ କରିବା କାରଣରୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଜାରି ରହିଲା ଏବଂ ଏହାର ଶୀର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଲା, ଯାହାକୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ/ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଭ୍ୟାନ୍ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଦାବି ପାଳନ କରିବାକୁ ମନା କରିବା ପରେ, ସମ୍ପର୍କ ଆହୁରି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 3 କୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ଚେତାବନୀ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ହିଁ ଏହି ପୋଡ଼ାଜଳା ଘଟଣା ଘଟିଥିଲା । ଅନେକ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକାରୀ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 3 କୁ ଦ୍ଵାରା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିବା ପରି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରମାଣ ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ।

ଅପିଲକୁ ସମର୍ଥନ କରି ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଏକତାଙ୍କୁ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟାନ୍ତରେ ଭର୍ତ୍ତି କରାଯିବା କୌଣସି ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କିମ୍ବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ, କିନ୍ତୁ ସଭାବନା ଏବଂ ସ୍ନେହର ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ପ୍ରମାଣ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । ତଥାପି, ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ତଥ୍ୟକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ଆମେ ଏଥିରେ ଆମର ସହମତି ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ । ତେଣୁ ଯୌତୁକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଅନେକ ପ୍ରମାଣ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ଆଧାରରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 113(A) ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଧାରା 113(A) ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:-

"113(A) ଜଣେ ବିବାହିତ ମହିଳାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପାଇଁ ଉତ୍ସୁକାଭାବେ ଭଳି ଅନୁମାନ - ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ଯେ ଜଣେ ମହିଳାଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ ହୋଇଥିଲା କି ଏବଂ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଏ ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ବିବାହ ତାରିଖରୁ ସାତ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଏପରି ସମ୍ପର୍କୀୟ ତାଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁରତାର ଶିକାର କରିଥିଲେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲାର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବିଚାର କରି ଅନୁମାନ କରିପାରିବେ ଯେ ଏପରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଏପରି ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ ହୋଇଥିଲା ।

ବ୍ୟାଖ୍ୟା:- ଏହି ଧାରାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ, "ନିଷ୍ଠୁରତା" ର ଅର୍ଥ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା (45-1860) ର ଧାରା 498-A ରେ ଥିବା ଅର୍ଥ ସହିତ ସମାନ ହେବ ।

ଆଇନ ପୁସ୍ତକରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 113(A) କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ଏକ ବିଧାନଗତ ଅନୁମାନକୁ ଦର୍ଶାଏ, ଯଦିଓ ବିବାହର ସାତ ବର୍ଷର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଅନୁମାନ ପାଇଁ ପୂର୍ବ-ଆବଶ୍ୟକତା ଅଟେ । ଏଠାରେ ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରିସ୍ଥିତି, ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟ ଓ ନଥିରେ ଥିବା ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଧାରା 113(A)ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 498(A)ରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି, ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପହଞ୍ଚିବାରେ କୌଣସି ଦ୍ୱିଧା ରହିବ ନାହିଁ ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କର ଏକତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଚରଣରେ ନିର୍ମମତା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ଯେ ଧାରା 113(A) ନିଜେ ଏକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ମାଧ୍ୟମରେ ଏହା ପ୍ରକାଶ କରେ ଯେ ‘ନିଷ୍ପରତା’ର ଅର୍ଥ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 498(A) ଅନୁସାରେ ଯେପରି ଅର୍ଥ ଦିଆଯାଇଛି ସେହି ଅର୍ଥରେ ହେବ, ଯାହା ନିମ୍ନରୂପେ ଅଟେ:-

“(a) କୌଣସି ଇଚ୍ଛାକୃତ ଆଚରଣ, ଯାହା ଏପରି ସ୍ୱଭାବର ଯେ ସେଥିରୁ ମହିଳାଙ୍କୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିପାରେ କିମ୍ବା ମହିଳାଙ୍କର ଜୀବନ, ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ କିମ୍ବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ (ମାନସିକ କିମ୍ବା ଶାରୀରିକ) ପାଇଁ ଗୁରୁତର ଆଘାତ କିମ୍ବା ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ; କିମ୍ବା

(b) ମହିଳାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟାଚାର, ଯେଉଁଠାରେ ଏପରି ହଇରାଣ ତାଙ୍କୁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ମୂଲ୍ୟବାନ ସ୍ୱରକ୍ଷା ପାଇଁ କୌଣସି ବେଆଇନ ଦାବି ପୂରଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରାଯାଇଥାଏ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଦାବି ପୂରଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଯୋଗୁଁ ହୋଇଥାଏ ।”

ଉପରୋକ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଏବଂ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରି ଯେ ଏକତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ କେବଳ ପୋଡ଼ା ଆଘାତ ଦ୍ୱାରା ଘଟିଥିଲା, ଏବଂ ଆଘାତର ସ୍ୱଭାବକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ପୂର୍ବରୁ ଆଲୋଚିତ ଭାବରେ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ମୃତ୍ୟୁକୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିବାରୁ, ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି ସହିତ ସହିତ ଆଇନଗତ ଅନୁମାନକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି, ଏକତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁକୁ ଆତ୍ମହତ୍ୟାଜନିତ ବୋଲି ମନେ କରିବାକୁ ହେବ, ଏହି କାରଣରୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତ ସହିତ ସମ୍ମତି ଜଣାଉଛି । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୁଶୀଳ କୁମାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି (ଯଥା: *ବଲବିନ୍ଦର ସିଂହ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ*, AIR (1996) SC 607: *ଲଖଜିତ ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ*, [1994] Suppl 1 SCC 173: *ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଗୁରଦୀପ ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, [1996] 7 SCC 163 *ଶରଦ ବିର୍ଯ୍ୟଚାନ୍ଦ ସାରଦା ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ*, [1984] 4 SCC 116), ତଥାପି, ମାମଲାକୁ ଆଉ ଆଗକୁ ବଢାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାକୁ ଏହାର ନିଜସ୍ୱ ତଥ୍ୟଗତ କ୍ଷେତ୍ରର ଆଲୋକରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ନ୍ୟାୟିକ ନିର୍ଦ୍ଧାରଗୁଡ଼ିକ ବୈଚିତ୍ର ଥିବା ତଥ୍ୟଗତ ଢାଞ୍ଚା ଯୋଗୁଁ କୌଣସି ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । ବିଚାରଧୀନ ମାମଲାର ତଥ୍ୟରେ, ପରିସ୍ଥିତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ସହାୟକ ଭାବରେ ଜଣେ ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଥାଏ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତ କାରଣରୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପିଲକାରୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3ଙ୍କ

ଦଣ୍ଡାଦେଶ ହ୍ରାସ କରିବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଉଦାର ହୋଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ କୌଣସି ବିରୋଧୀ ଆବେଦନ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଆମେ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ବିପରୀତ ମତ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ ।

ମାମଲାର ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ଏହି ଅପିଲ ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହିପରି ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଭି.ଏସ୍.ଏସ୍.

ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା

|

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାଦ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁବୋଧ ରାଉତ,

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।